

Спалах. Книга 3

КУПИТИ

Я не обираю його. Більше не обираю. Я обираю себе

- Третя книжка серії «Золота бранка»
- Продано понад 2 000 000 примірників

Коли відчайдушно потребуєш безпеки, легко повірити, що той, хто взявся захищати, справді піклується про тебе... Та колись доведеться збагнути: тебе просто хочуть тримати у клітці.

Добре це чи погано, але я - та, хто я є. Раба і переможниця, жадана й недосяжна. І, хоча тепер я самотня, у чужому королівстві, в оточенні зрадників і брехунів, я не збираюсь сидіти склавши руки. Адже в мені відродилась темна сила. І хтозна, чи не спрямую її на короля Равінгера. Зловісного, могутнього та... збіса привабливого.

Я засвоїла урок із довіри королям-маніпуляторам. Тож цього разу пастки розставлятиму я. ...та сподіваюся, що моє серце вийде з цього неушкодженим.

В МОЇХ ОЧАХ - ВОГОНЬ ЗОЛОТОЇ ПОМСТИ

СПАДАХ

СЕРІЯ «ЗОЛОТА БРАНКА»

РЕЙВЕН КЕННЕДІ

КСД

СЕРІЯ "ЗОЛОТА БРАНКА"

RAVEN KENNEDY

GLEAM

NOVEL

РЕЙВЕН КЕННЕДІ

СПАДАХ

РОМАН

ХАРКІВ
2024 **КСД**

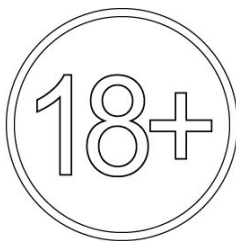

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
2024

ISBN 978-617-15-0905-4 (epub)

Жодну з частин цього видання не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі без
письмового дозволу видавництва

Електронна версія зроблена за виданням:

Перекладено за виданням: Kennedy R. Glean : A Novel / Raven Kennedy. — New York : Penguin
Random House, 2021. — 688 p.

Переклад з англійської *Вячеслава Вдовенка*

Обережно! Ненормативна лексика!

Кеннеді Р.

К35 Спалах : роман / Рейвен Кеннеді ; пер. з англ. В. Вдовенка. — Харків : Книжковий Клуб
«Клуб Сімейного Дозвілля», 2024. — 608 с.

ISBN 978-617-15-0797-5

ISBN 979-850-90-7614-5 (англ.)

Коли відчайдушно потребуєш безпеки, легко повірити, що той, хто взявся захищати,
справді піклується про тебе... Та зрештою доведеться збагнути: тебе просто хочуть тримати
у клітці.

Добре це чи погано, але я — та, хто я є. Раба і переможниця, жадана й недосяжна. І, хоча тепер я самотня, у чужому королівстві, в оточенні зрадників і брехунів, я не збираюсь сидіти склавши руки. Адже в мені відродилась темна сила. І хтозна, чи не спрямую її на короля Равінгера. Зловісного, могутнього та... збіса привабливого.

Я засвоїла урок із довіри королям-маніпуляторам. Тож цього разу пастки розставлятиму я.

УДК 821.111(73)

© Raven Kennedy, 2021

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2024

© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», переклад і художнє оформлення, 2024

Ті, кого тримали у пітьмі.

Усміхніться сонцю.

Пролог. Аурін

Десять років тому

Тут небо не співає.

Воно не вихрує в танку, не виграє, не осідає на моїй шкірі
солодкими пахощами, не овіває моє волосся прохолодним цілунком.

Не так, як це було в Аннуїні.

Дощ проливає сльози, заливаючи землю водою, та навіть йому не до
снаги змити тутешній сморід. Сонце сідає і сходить місяць, але й це
не суголосить богиням на спочинку в зоряних шкаралупах. Крайнебо
холодне й байдуже.

Ця місцина не навіює затишку домашнього вогнища. Хоча, з іншого
боку, це може бути химера маленької дівчинки. Можливо, Аннуїн був
геть інакшим, а я просто забула.

Якщо так, я краще й далі вдаватиму. Мені до душі його образ у моїх
спогадах — сповнений життєдайних радощів в усіх його виявах.

Опісля вранішньої зливи і дотепер Дерфортська гавань залита
водою. А втім, вона завше підтоплена завдяки морським хвилям або
небесам. Подеколи завдяки обом. Тут не знайти дерев'яного даху,
не просяклого водою, чи дверей, не відлущуваних гнітливою
мокротечею.

З океану сюди часто-густо стягує буревійне хмаровиння. Хоча дощ
тут не очищає. Він просто виливається назад у море, що його
спородило, обдаючи рибним смородом залиті баговинням вулиці.

Сьогоднішнє вогке повітря просотується крізь сукню і тисне мені на
груди. Відай, пощастить, якщо просохне одяг, потому як я розвішаю
його ввечері. Либонь, висохне і перестане кучерявитися волосся.

А втім, однаково ніхто не зважає на мою зачіску та одіж. Жадобливі
очі завше зиркають на мої золотаві щоки, нипають по шкірі, разів
у десять сяйливішій за звичайну. Ось чому мене нарекли
пофарбованою дівчиною. Золотою сиріткою з Дерфортської гавані.
Байдуже, в яке дрантя я зодягнута, бо воно приховує багатство, що
суперечить здоровому глузду. Безглузда розкіш моєї шкіри ні до чого
не призводить, та водночас впливає на все.

Базарні ятки, розкидані вулицею, досі поглинуті темрявою.
Мішковинні лантухи промокли до нитки, а вози накриті ряднами,
з яких скрапує вода. Я заплющую очі, силячись не зважати на важкий
дух заліза, що розходиться ринком із кузні. Не зважаю на запах

промоклих дерев'яних мостин пришвартованих суден. Не зважаю на сопух напівживої риби з коробів та солоного піску з берега.

На жаль, однієї уяви замало, аби розвіяти увесь той триклятуший сморід.

Безперечно, запах міг би видатися дрібку ліпшим, якби я не сиділа на сміттєвій урні поза корчмою. Попри кислий дух старого елю, цей закамарок — одне з найсухіших і найтемніших місць, чим підвищує свою цінність.

Пововтузившись на металевій накривці, я спираюся спиною на стіну й оглядаю ринковий майдан. Мені тут перебувати небезпечно. Маю рухатися далі, хоча й це неабиякий ризик. У Закіра надто багато нишпорок у місті. Коли мене спіймають — питання тільки часу, всупереч тому, застаюся я на місці чи прямую куди-інде. Я ховаюся від нього, від обов'язків, які він на мене поклав. Ховаюся від його горлорізів, що сновигають вулицями, пильнуючи за дітьми-жебракками — не заради їхньої безпеки, а задля того, аби ніхто не наважився зазіхнути на Закірову територію чи обікрати її.

Я ховаюся в місці, яке не дає жодної надії приховати мене.

Мовби скоряючись незвіданій силі, я підводжу погляд в бік океану, що видніє між двома базарними ятками. Розглядаю вітрила кораблів на пристані, їхні обриси скидаються на припнуті хмари, що прагнуть доп'ясти до неба. Аж всередині все стискається од одного тільки вигляду цих символів утечі. Цих гойдливих принад свободи на обрії.

Нездійсненна казка.

У Дерфорті суворо карають відчайдухів, котрі надумують потрапити на борт, і я поведусь як цілковита дурепа, якщо сама спробую. Чимало дітлахів Закіра спробували, але не прожили достатньо, аби повідати свою маркотну історію. Навряд чи я колись забуду картину, як мартини зідзьобували плоть зі здертою зарані шкірою, коли підвішені тіла погойдувались на припливному бризі та морщилися, розкладаючись під солоним дощем.

Бридезнішого смороду, либонь, в усьому білому світі не віднайти.

— Якого чорта ти тут робиш?

Я так рвучко сіпаюся, що дряпаю руку об шкарубку вапнякову цеглу позаду себе, коли в моєму тьмавому всамітненому закамарку наче нізвідки виринає Закір, загрозливо нависаючи наді мною.

Карі очі зблискують на розчервонілій пиці, а підборіддя вкрите тижневим заростом, схожим на кактусові шпичачки. Від нього лине страшенний перегар, що забиває навіть сморід сміття. Далебі, він кілька годин поспіль заливався оковитою.

— Закір. — Я не у змозі приховати ноток провини у своєму голосі. Не стає мені духу й зиркнути йому в очі, коли я очманіло зриваюся на ноги зі свого місця.

Він впирає руки в боки, розхристуючи зеленасту камізельку й оголюючи волохаті груди.

— Тобі вуха воском залили? Я спитав, чорти б тебе вхопили, якого лисого ти тут робиш?

Ховаюсь. Мрію. Прикидаюсь. Переховуюсь.

Ніби зачувши мою безслівну відповідь у своїй голові, він збиткується наді мною, шкірячи потьмянілі од паління люльки й розпиття генаду зуби. Губи потріскані од ненастанних прокльонів, словесних стусанів та жорстоких обуродок.

Відколи зійшов довгий місяць, позначивши новий рік, мої обов'язки в Закіра змінилися. За його підрахунками, мені п'ятнадцять літ. В Ореї це вік повноліття.

— Я лишень...— Притьма на думку нічого не спадає.

Закір ляскає по зашийку так, що мені аж голову відкидає. Це єдине місце, куди він мене тепер вдаряє. На золотій шкірі синці відсвічують тьмавим лоском, але ніхто не примічає їх під волоссям.

— Ти вже годину тому мала бути в «Усамітненні»! — реве він мені в самісіньке лице. — Виблядок припхався до мене, горлаючи, що ти так і не прийшла, а хлоп, що наглядає за тобою, сказав, що ти шаснула через чорний хід.

Брехня. Я вилізла через розбиту в льосі шибу. Мені легше драпонути темною вуличкою поза корчмою. Інший варіант — бічний провулок, але там повсякчас шмигають зграї здичавілих собак, що гризуться за недоїдки в урнах.

— Ти мене чуєш, бісова втікачко?

Стискаю свої брудні спідниці так, ніби силюся видобути слова, допоки вони не чвиркнуть із мене, як розчавлений виноград.

— Я не хочу знову повертатися до «Усамітнення».

Мій голос відлунює скреготом висікання по мармуру. Я й думати не хочу про корчму, яке там говорити. Наперекір назві, усамітнення —

це останнє, що я можу там віднайти. Там, де мою цноту вкрали, як цуплять на вулиці гроші, занурюючи брудні пальці до чужих кишень. Все, що чекає на мене в «Усамітненні», — запопадні позирки та гидомирні дотики.

Закірова пика похмурніє, і здається, ніби він ось-ось вrepіжить мені по маківці своїми м'ясистими пальцями з перснями, але цього разу він стримується. Цікаво, скільки гірко зароблених мною монет пішло на купівлю тих інкрустованих золотом оздоб.

— Чхав я з високої вежі на твої забаганки. Ти працюєш на мене, Аурін.

Відчай стискає мені горло, уриваючи ковток повітря своєю хваткою.

— Тоді відправ мене назад жебрати на розі вулиці або чистити кишені ринкових гендлярів, — благаю я. — Тільки не відсилай туди. Мені більше несила цим займатись. — На очі набігають сльози. Ще одне джерело повеней у Дерфорті.

Закір зітхає, але знавіснілий вищир не щезає з його мармизи.

— Гей, позбав мене своїх шмарклів. Я й так задовго тримав тебе подалі від цього діла, а такої ласки від інших тілоторговців ти навряд би здобула. Коли я не зароблятиму на тобі, то який мені в біса зиск тебе утримувати, — застерігає він. — Я добрий до тебе. Закарбуй-но це собі на носі, дівчино.

Добрий.

Це слово бринить в моїй голові, коли я споминаю своє життя в останні десять років. Багато інших дітей приходили і йшли, а я лишалася найдовше, адже моя химерна золотава шкіра приносить Закіру чималі грошенята. Та жодного разу за весь цей час він не був до мене добрий.

Присилувана цілими днями жебрати на вулицях і вичищати кишені в сутінках, я мусила навчитися використовувати свою дивоглядну подобу, блиндаючи портовим містом. Або так, або доводилося видраювати дім Закіра до лиску, допоки в мене не тріскалася шкіра на пальцях і не тремтіли коліна. Хоча насправжки вичищати льох ніколи не вдавалося. Він завше відгонив холоднечою, пліснявою та пусткою.

Зазвикле нас там тримали напхом від одного десятка до трьох, втиснених разом під струхлявленими укривалами та дрантивими лантухами. Діти продавали, купували і гарували. Діти, які ніколи не бавляться, не вчаться і не сміються. Ми спимо й заробляємо

копійки, таке-от дитинство. Дружні зв'язки завжди уриваються, їм тут немає місця, тоді як підлість та суперницька ворожнеча завсіди підживлюються під пильним оком Закіра. Адже нас тримали за собак, які запіненими пащами повинні вигризати одне в одного кістку.

Однаке поглянемо на це зі світлого боку. Позаяк, хоч він і не добрий... а міг виявитися набагато гіршим паскудником.

— А ти як гадала, що мало статися?— він пихкає, ніби я набита дурепа. — Ти знала свою долю, адже бачила інших дівчат. Ти ж знаєш правило, Аурін.

Я дивлюся йому в очі.

— Заробляти на своє утримання.

— Саме так. Ти заробляєш на своє утримання. — Закір розглядає мене, спиняючи погляд на брудному подолі, і деренчливий кашель вихоплюється з його обпеченої тютюновим димом горлянки. — Та ти чортова замазура, дівчино.

Для бідної жебрачки-сирітки природно мати вигляд нечупари, але я із цієї ролі вже виросла. З настанням мого п'ятнадцятирічного повноліття Закір змінив мою одіж із залатаних лахів на жіночі сукні.

Коли він приніс першу сукню, мені зажевріла надія, що вона неабияк мені личить. Я була настільки щиросердою, що сприйняла її як дарунок до дня народження. Спереду були справдешні рожеві мережива, а ззаду — бант, і це була найкрасивіша річ, що я колись бачила, відколи тут опинилась.

Втім, це тривало недовго, бо я швидко втямила мерзенну мету того плаття.

— Катай в «Усамітнення»! — велить мені Закір тоном, що не терпить заперечень.

Жах осідає в моєму животі, коли він відводить очі.

— Але...

Палець із жовтим нігтем тицяє мені в лице.

— Замовник сплатив за тебе, і він своє отримає. Тутешні роками чекали, поки розфарбована золота дівчинка виросте. Ти маєш надзвичайний попит, Аурін. Попит, який я ще й добряче підвищив, змусивши їх чекати, — за це ти маєш бути вдячною.

Добрий. Маю бути вдячною. Закір вживає ці слова, але я не певна, що він відає їхнє значення.

— Завдяки мені ти вибилася в найдорожчі повії Дерфорту, навіть не працюючи в бурдеї. Сідлиці шаліють від заздрощів. — Закір промовляє це так, мовби то неабиякий привід для гордощів, мовби він не тямиться від радощів із того, що інші повії упосліджують мене.

Він чухає зарослу щоку, а очі зблискують пожадливым вогником.

— Розфарбована золотом дівчина-жебракка з Дерфортської гавані нарешті дозріла для продажу на ніч доступу їй межі ніг. Я не дозволю тобі позбавити мене змоги розжитися на твоєму тілі чи занапастити мою честь на вулицях, — проказує він голосом, що гримить, мов розбурхані бурею води.

Мої нігті візаються в долоню, коли я стискаю руки в кулаки, а спина між лопатками пошпигує та свербить. Якби з того було бодай якесь пуття, я б зішкребла із себе шкіру та повидирала б волосся. Я ладна піти на все, аби лишень спекатися клятого блиску свого тіла.

Бували ночі, коли я силкувалася саме так і зробити, доки інші діти спали. Проте всупереч чуткам, що ширяться Дерфортом, я не розфарбована. Ця позолота ніколи не зійде, скільки б я не милася чи силкувалася її відшкребти. Оновлена шкіра та волосся завше сяють, як і раніше.

Батьки називали мене своїм маленьким сонечком, і я пишалася тим полиском.

Однак у цьому світі, що кишить банькатими ореанцями під журливим хмаровинням, все, чого мені кортить, — примерхнути. Кортить знайти нарешті таку криївку, де ніхто мене не розшукає.

Закір, з налитими кров'ю від картярства та пиятики до пізньої ночі баньками, обурено хитає головою, безнастанно огортаючи себе димовими хмарами з люльки. Вочевидь якусь мить повагавшись, він відхиляється назад і вирікає, схрещуючи руки на грудях:

— Барден Іст вирядив за тобою своїх нишпорок.

Мої очі округляються.

— Що? — белькочу я схарапуджено.

Барден — ще один тутешній портовий тілоторговець. Він головує в Істсайді — тому і взяв собі друге ймення «Іст», — але на противагу сьак-так стерпному Закіру, я чула, Барден — вкрай немилосердний.

Закірові стало порядності дочекатися мого повноліття, перш ніж зробити мене повією для моряків та прохожих містян. Одначе в Дерфорті ходить поголос, що Барден — найжорстокіший

тілоторговець, не наділений ані крихтою порядності. Він не морочиться з малими голоштаньками та кишеньковими крадіями. Його багатство надбане горлорізами та піратами, торгівлею тілами та розпустою. Я ніколи не була в Істсайді, але подекують, нібито проти того, як кермує справами Барден, Закіра можна мати майже за святого праведника.

— Чому? — запитую я, хоча слово бринить наче крізь сон, адже горло мовби стискає загрозливий зашморг, обмотаний довкруг моєї шиї.

Він кидає на мене жорсткий позирк.

— Сама знаєш, чому. З тієї ж причини бурдейні сідлиці почали фарбувати свою шкіру різними барвами. Ти маєш певну... повабу, і тепер, коли ти жінка...

Жовч підкочує мені до горла. Дивно, що її смак подібний до морської води.

— Благаю, не продавай мене йому.

Закір ступає крок уперед, притискаючи мене до стіни корчми. Шию пошпигує від його близькості, шкіру на спині обсипає мурашками, наче по ній пускаються паростки страху.

— Я був поблажливим, бо ти завжди заробляла на вулиці більше за решту, — каже він. — Люди полюбляли роздавати грошики пофарбованому дівчиську. І якщо вони цього не робили, ти вміла відволікти їх настільки, що завиграшки обчищала їхні кишені.

Сором підступає до горла. Що б подумали про мене батьки, якби узріли зараз? Що б вони подумали про жебри, про крадіжки, про чублення з іншими дітьми?

— Але ти вже не дитина. — Закір пробігає язиком по зубах і спльовує клубок харкотиння на землю. — Якщо ще бодай раз мене не послухаєш, я вмию руки й продам тебе Барденові Істу. І одразу попереджаю тебе: якщо це станеться, ти *пошкодуєш*, що не зосталася зі мною, а викаблучувалася.

На очі навертаються сльози. М'язи спини зводить так сильно, що спина наструнчується.

Закір лізе в кишеню камізельки й дістає дерев'яну люльку. Стромляючи її до рота й запалюючи, він пронизує мене поглядом.

— Отож? Що скажеш, Аурін?

На якусь мить я переводжу погляд через його плече на кораблі в гавані. На ті волелюбні озії з тріпотливими вітрилами, припнуті до моря.

Я була маленьким сонечком своїх батьків. Раніше я танцювала під співучим небом.

А тепер я тут, розфарбована шльондра в нетрях мокрявої гавані, з просякнутим мочарями повітрям та безгучним криком у горлі, і жодному дощу не змити прокляття моєї позолоти.

Закір посмоктує свою люльку, і синява цівка диму з буркотінням випорскує з-під його зубів. Падлюці починає уриватися терпець.

— Трясця твоєї матері! Все, що ти маєш робити, це просто сумирно лежати.

Від цих слів мене аж тіпає, на очах проступають нові сльози. Так само казав і чоловік, котрий стратив мою калину. *«Просто лягай на сінник, дівко. Це буде швидко»*. Він кинув монету на сінник по тому, як закінчив свою брудну справу. Там я її й залишила, металеву, затерту і замацану купою рук, через які та пройшла, хоча й близько не закаляну тим брудом, що я.

Просто лежи там. Просто лежи, доки тебе розривають, по крихті. Просто лежи і відчувай, як вмираєш ізсередини.

— Благаю, Закіре.

На моє благання він скрегоче зубами об люльку.

— То ти вибираєш Бардена? Волієш мешкати в Істсайді?

Я рішуче віднікую головою.

— Ні.

Навіть тамтешні тубільці не хочуть жити в Істсайді, але більшість із них не мають спромоги виїхати. Зі сміттям за спиною, баюрами під ногами та господарем, що загороджує мені шлях, мене всякчас переслідує відчуття безнадії. Нікуди подітися, ніде сховатися.

Він смикає щелепою.

— Тоді до роботи. Негайно!

Понуривши голову, я протискуюся повз нього й чалапаю вулицею, а серце ніби виринається з горлянки й калатає по спині. Двійко поплічників Закіра крокують попереду, вказуючи мені дорогу, а він йде назирці, немов лиховісна тінь, змушуючи мене йти назустріч гіркій недолі.

Мої черевики прилипають до розмитої водою ріні, але я не зважаю на щербаті камінці, що врізаються в підшви. Я також заледве помічаю залюднений ринок, сповнений галасливих обговорень обладунків та суперечок. Вже й не зводжу очі в бік кораблів, позаяк цей глум над свободою мені надто нестерпний. Отож, шукаю в собі те рятівне безбарвне знечулення і силкуюся вдавати, що я де завгодно, тільки не тут.

Насилу волочу ноги, але не важливо, наскільки повільно я волочуся, все одно ноги несуть мене до «Усамітнення». Однаково постаю перед його побіленими дверима і помічаю своє спотворене віддзеркалення в абияк встромлених денцях, вирізаних із бутлів і зацементованих взамін вікон. Вітражне скло нужденних.

Моє серденько галопує так сильно, що аж ноги підкошує, ніби я стою на одному з тих кораблів замість твердої землі.

Закір насуває на мене, і видих його синявого диму обвіває моє вухо. Барва як у бутлів.

— Пам'ятай моє напучування. Заробляй на своє утримання, бо інакше опинишся у Бардена Іста.

Обдавши мене наостанок суворим позирком, він суне геть, а його рука в кишені побрязкує заробленими на мені монетами, доки двійко його прихвоснів вигулькують та сліднують за ним, наче сторожові пси. Інші залишаються зі мною і стають на чатах біля дверей, пасучи вівцю Закіра. Я вже знаю без зайвого погляду назад, що там стоїть ще один чоловік.

Миршавий чоловік ліворуч обмірює мене оком із ніг до голови. Сіра землистість його обличчя не суголосна з жовтявими очима.

— Чував, Барден Іст полюбляє спершу сам випробувати своїх хвояд. Перевіряє якість, перш ніж пускає в ужиток, — каже він, а інший чоловік пирхає.

Я дивлюся на двері, на блакитні скляні денця, що навіюють круглі баньки павука, і знаю, що прямую просто в його пащу, б'ючись в тенетах, у які мене кинув Закір.

Я намагаюся пригадати. Намагаюся пригадати ліричні нотки маминого голосу. Легіт, що пробігав дзвіночками за моїм вікном. Я силкуюся пригадати батьків сміх. Іржання коней у стійлах.

Утім, збігає мить, і все заглушається гомінкими кпинами чоловіків наді мною. Гамір ринку вривається в мою свідомість пронизливою

крикнявою і тріскотнявою саме тоді, коли хмари гуркочуть і вперіщує злива, заливаючи все навкруги смородливою водою.

Ні, небо тут не співає.

І щороку пісня про дім чимдалі вивітрюється з моєї пам'яті, змивається на загиджене морське узбережжя, посічене жорстокими скелями.

Просто лягай на сінник, дівко.

Я відганяю думки про кораблі, що пливуть за моєю спиною, відганяю думки про вибір, якого насправжки немає. Вибір між сходом і заходом, між Барденом і Закіром. Між життям і смертю. Тоді, з дощовою краплиною на щоці, що могла бути сльозою, я прочиняю двері та проходжу в корчму.

І вмираю, ще на краплину.

Розділ 1. Аурін

Істина подібна до прянощів.

Якщо додати дещицю, смакуватиме набагато краще. Ви відчуєте присмак того, чого бракувало раніше. Втім, якщо приправдити надміру, смак життя може викликати страшенну огиду.

Проте коли істина надто довго зневажається, коли набувається звичка до безглуздої омани, втрачається остання надія позбутися невідпорного смаку правди з язика.

І просто зараз мої вуста яtringяться одкровенням, котре я мушу якось проковтнути.

«Ти — Король Равінгер».

«Так, Жар-пташко. Але ти можеш називати мене Слейдом».

Ріп, Равінгер — ким би він не був — дивиться, як я захиляюся його істиною.

Що робити, коли хтось виявиться не тим, за кого його мають? У моїй голові Ріп і король були двома різними чоловіками. Король Равінгер був уособленням зла, якого я воліла всіляко уникати. Страховисько з бридезною силою, від якого я воліла триматися якнайдалі.

А Ріп був... ну, *Ріпом*. Хитромудрий і небезпечний, але я вважала його до певної міри товаришем, який багато чого навчив мене за наш спільно збутий час. Той, хто воднораз відлякував і дратував мене, але й той, до якого я на дещицю прихилилася.

Однаке тепер я повинна поєднати ці два вкрай несуголосні образи в один. Адже чоловік, який викликав у мене найрозмаїтіші почуття і спонукав пізнати саму себе, чоловік, який поцілував мене у своєму шатрі і стояв на засніженому березі арктичного моря, споглядаючи скорботний місяць... виявився кимось іншим.

Він король, якого всі страшать. Володар, який перетворює людей на зогнілі трупи так легко, ніби дарує букетики. Він, далебі, наймогутніший монарх за всю історію Ореї, позаяк він належить до фейрі, хоча приховує це у всіх перед очима.

Щоночі я спала в його клятому шатрі, за кілька кроків од нього, не здогадуючись, ким він є насправді.

Мені несила притлумити гіркий смак цієї істини. Я не певна, що перебуваю в тому стані, аби навести лад у своїх думках і перетравити

те відкриття, ба навіть не відаю, чи хочу цього.

Ні, наразі я надто роз'ятрена. Спідлоба зиркаю на нього.

— Ти... ти чортів брехун! — Всім нутром вчуваю киплячу лютю, що клекоче в моїх словах так само, як і вогники гніву, що палають у моїх очах. Якусь мить я поглинута люттю.

Ріп-Равінгер, ким би не був цей проклятий Небожителеми фейрі, відкидає голову назад, ніби мій сплеск гніву виявився для нього потрясінням. Він весь настовбурчується, а його шипи злостивим полиском відбивають тьмаве освітлення кімнати. Кімнати, стіни якої ні з того ні з цього немовби стискаються.

— Прошу?

Я стою у дверях, а мої пальці стискаються в кулаки, ніби мені до снаги загнuzдати свою лютю і скерувати її галопом уперед. Я ступаю крок до нього у клітку, а мої зморені стрічки волочаться за мною, звиваючись по підлозі, наче хирляві черви.

— Ти — король, — кажу я, хитаючи головою, ніби можу стерти цю істину. Я знала, що його аура химородна. Я знала, що в ньому криється прихована сила, але ніколи не уявляла всієї глибини його крутійства. — Ти мене надурив.

Ріп пронизує мене саяливим поглядом. Його очі, чорні, мов вугілля, ніби воліють перехопити вогники моїх очей. Здається, він ладен згоріти від мого гніву.

Так йому й треба.

— Я можу сказати те саме, — відказав він.

Я наїжачуюсь.

— Навіть не намагайся перекласти все на мене. Ти брехав.

— Як і ти. — Його лице наливається люттю, через що сірі лусочки на його щоках миготять у півні — на мене насуває кострубата пика хижака.

— Я приховала свою силу. Є різниця.

— Ти приховала свою силу, свої стрічки, своє *походження*, — чмихає він.

— Кров фейрі в моїх жилах тут ні до чого, — гарчу я.

Він вкорочує віддаль між нами трьома сягнистими кроками.

— Якраз вона тут до всього! — Ріп вже не тямиться од гніву, здається, він ось-ось простягне руку й добряче мене поторсає.

Я задираю голову, відмовляючись щулитись перед навислою загрозою, і уявляю, як мої стрічки здіймаються, аби шарпнути його в живіт. Шкода, що вони такі мляві та охлялі.

— Твоя правда, — вирікаю я з удаваним заспокоєнням. — До зустрічі з тобою мені довелося двадцять років переховуватися у світі, який не був моїм, і де я не бачила жодного фейрі.

Дециця гніву залишає його лице на якусь мить, але я не докінчила. Аж ніяк.

— Ти ненастанно змушував мене визнати, що я до них належу.

Дратливість спалахує на його лиці, ніби блискавка вдаряє в порожнисту землю.

— Так, щоб допомогти тобі...

Я примружую око.

— Ти витягнув з мене правду, приховуючи свою. Хіба це не облуда?

Зуби Ріпа так розлючено скрегочуть, що я загадуюсь, чи не зламає він їх. Сподіваюся, таки зламає, брехливий паскудник.

— Я не міг тобі звіритися, — холодно відрікає він.

Каральна і недобра насмішка зривається з моїх вуст.

— Ти себелюбний бовдур. Ти стоїш і розказуєш, що не міг мені звіритись?

— Обережно, — вишкіряє він зуби у злостивій посмішці. — Не забувай прислів'я про каміння та скляні будинки.

— Я живу не у склі, а в золоті. Тож можу жбурлятися камінням, скільки мені забагнеться, — кидаю я.

— Отож-бо. Певно, від тебе годі було й чекати чогось іншого.

Моя спина напинається струною.

— Що це означає?

— Тільки те, що ти завше квапишся мене ганити, — відповідає Ріп із прохолодною байдужістю. — Скажи мені, ти й Мідаса називала брехуном? — кидає він зухвало, понуривши шипасті брови. — Давно він проголошував твою силу своєю? Давно ти брехала про нього всім?

— Ми говоримо не про Мідаса.

Він порскає таким злостивим смішком, що завдає мені болю й шпигає.

— Атож, куди нам? Твій золотий король не здатен заподіяти ніякого лиха, — пускає шпильку він.

Мої нігті так сильно впиваються в оголену долоню, що мало не роздирають до крові шкіру.

— Ти не мав права злитися, коли я вирішила повернутися до нього. Адже ти дунив мене із самого початку.

Жахливе гарчання вихоплюється з його грудей, ніби він силкувався його стримати, але не спромігся.

— Він тебе теж дунив!

— Саме так! — волаю я, і цей вигук, разом із силою почуття, вкладеною в нього, змушує його відсахнутися. — Мені остогиділо бути всякчас надуреною! Брехня, маніпуляції. Ти всіляко вдавав, ніби набагато кращий за нього, а виявився таким самим.

Лице Ріпа похмурніє, мов ніч, а в мене стискається шлунок.

— Я? — Його відповідь хльоскає, але справжнього удару завдають очі.

Між нами залягає задущлива й гнітлива тиша. Мертвотна вагота трупа, що тліє коло наших ніг. Наша захмарена докорами розважливість віддаляє нас одне від одного.

— Дякую, що розтлумачила, якої ти про мене думки. — Його аура струмує довкіл нього, й, оскільки тепер я знаю, що в ній прихований випар сили гноїння, мені хочеться забігти од нього якомога далі та сховатися. — Чудове нагадування про те, наскільки спотворене твоє сприйняття.

Ненавиджу його. Я так страшенно ненавиджу його зараз, що аж очі печуть. Печуть так, що я вже не у змозі стримувати полум'я. Пекуча сльоза стікає по моїй щоці, а він пасе її оком, допоки та не скапує з мого підборіддя.

— Може, моє сприйняття не було б таким *спотвореним*, якби люди, яким я довіряла, не напускали туману, не кривили душею і не брехали, — відказала я, змахуючи чергову сльозинку.

У присмерку кімнати за його спиною зламана клітка глузує з мене. Це нагадування. Про те, що може трапитись, коли хтось, кому я довіряю, вводить мене в оману.

— Аурін... — В його голосі бринить відгук, який мені несила стерпіти.

Я понурюю голову, вбираючи очима тіні в баюрах, що пролягли від наших ніг, а віддих тріпоче в моїх грудях.

— Ти стояв поряд, цілував мене і намагався змусити обрати тебе, хоч я навіть не відала тебе справдешнього, — завважую вже рівним голосом, коли дивлюся на нього. — Ти приневолив мене почуватися найгіршою людиною у світі за те, що я обрала його, хоч я знову і знову застерігала тебе, що не могла вчинити інакше.

Голова Ріпа здригається на моїх останніх словах, а очі примружуються в темряві.

— Не могла?

Я вмить шкодую про свою хибу.

З кам'яним виразом обличчя кидаю йому:

— Я хочу, аби ти пішов.

Той темний, похмурий гнів вертається на його обличчя, а на зарослій щелепі пульсують прожилки його сили.

— Ні.

Моє серце стискається дужче за кулаки. Ненавиджу своє відчуття полегшення від його присутності поряд, ніби я наразі в безпеці, ніби він досі мені товариш.

Це не так. У мене немає союзників і не можна про це ні на мить забувати. За кого б я не мала Ріпа, натепер все інакше. У мене немає товаришів.

Розтиснувши пальці, я піднімаю руку й проводжу нею по обличчю. Я так втопилася. Так збіса втопилася від брехні. Його. Мідаса. Своєї. Я оплутана оманю і погрузла в маніпуляціях, замулена у все те, на що пішла задля виживання.

Я волію скинути із себе всю цю негідь. Волію стягнути із себе кляті пута, якими оповита, перш ніж обернуся на мумію разом із ними.

Напруга Ріпа настільки сильна, що він майже тремтить, наче грозова хмара, ладна вдарити громом.

— То це і все? Я маю нести тягар твого гніву, поки ти надалі упадатимеш коло ніг Мідаса?

Мої очі зблискують.

— Те, що я роблю, тебе не стосується.

— *Чорт забирай, Аурін...*

Я уриваю його.

— Чого тобі треба, Ріпе? Чому ти тут?

Він схрещує руки на грудях, а його шипи плавним легітним рухом занурюються під шкіру.

— Я? Я просто собі гуляв.

— О, чудово. Чергова брехня, яку треба додати до списку, — сардонічно виголошую я. — Може мені взяти перо та папір для лічби?

Ріп зітхає і розтирає лице руками, мовби шукаючи рідкісний вигин свого задеревілого писку.

— Ти згущуєш барви.

Я ціпенію, приголомшено вирячуючись на нього.

— Я нещодавно бачила, як ти з короля перевтілюєшся в командувача так швидко, мовби накинув плащ, — шпигаю його я. — Кілька годин тому ти, мовби знічев'я, згноїв до ноги дворище Ренголда і пригрозив місту війною. Позаду мене зараз, я в тому майже певна, кімната, повна вбитих вартових. Ти щойно зізнався, що весь час із моменту нашого знайомства обманював мене, і притім... Ти вважаєш, що я згущую барви?

На його щелепі виграють жовна.

— Скажи мені, що з переліченого непокоїть тебе найбільше?

— О, навіть не знаю. Я далеко не прихильниця брехні, та й від безглузлого душогубства не в захваті.

— Воно не безглузде.

Я ковтаю клубок у горлі, намагаючись примиритися з тим, що в суміжній кімнаті таки лежать мертві стражі.

— Ти їх згноїв?

— Мене набагато більше цікавить *твоя* сила, — відповідає Ріп, а мій живіт шугає донизу, коли він розвертається поглянути на застиглу жінку у клітці.

— Це перша людина, яку ти обернула на золото?

— Це стало трагічною випадковістю, — випалюю я, бо я не навіжена вбивця.

Його погляд тріумфально повертається до мене, перебігаючи моє обличчя, а мені кортить ляснути себе за те, що отак просто потвердила його здогадку.

Усвідомлення правди осяює його обличчя, а в очах спалахує зацікавленість.

— Трагічна випадковість... Від доторку? Тому ти завжди вбрана? Ти не спроможна стримати власну силу?

Від його поблажливих запитань я ніяковію. Цей чоловік вочевидь міцно тримає в шорах свою магію, тож не варто дивуватися, що він

помітив мою неміч, але все одно прикро.

— Як вона працює? — напосідає він, коли я німую.

— Ти знову намагаєшся вирвати з мене правду, на яку не маєш права, — видобуваю я. — Тому тебе називають Ріпом?

— А ти дозволяєш людям йменувати тебе золотою сідлицею, — відбиває він, змушуючи мене зашарітися. — Схоже, все, за що ти мене так ненавидиш, Мідас проробляв із тобою вже з тисячу разів.

Він має слухність, і за це я його теж ненавиджу.

Шкіра довкруг моїх очей стягується, але мені несила вимовити й слова, адже поперек горла стає відразу до самої себе.

Ріп підводить голову й обзирає мене.

— Він пречудово грає свою роль як на короля без сили. Щоб користати тебе з такою потаємною хитрістю. Не дивно, що він тримає тебе у клітці.

Останнє, чого я нині волію, — це обговорювати своє перебування у клітці. Від одної тільки згадки про неї мою спину обсипає холодним потом.

— Як ти змінюєш свій вигляд? — запитую я, міняючи тему. — Якого дідька ніхто не може допетрати, що ви двоє насправді — одна й та сама людина?

Скільки б я не сердилась на нього за те, що він мене надурив, я дужче злюся на себе за те, що розкусила його. Навіть із гнилими лініями сили, що розповзалися його обличчям, навіть із зеленими очима й тінями, в яких він купався, я мала його розпізнати. Я збула вдосталь часу з Ріпом, аби вивести його на чисту воду.

У Равінгера така сама вольова щелепа, таке саме чорне волосся. Ріп лишень дужче скидається на *фейрі*. Гостріші риси. Не дивно, що ходить поголос, буцім Король Гнилі піддав жаского командувача мутації: Ріп має геть *інший* вигляд. Риси його обличчя, кінчики вух, шипи на спині та руках — усе настільки гостре, що впору різати скло, і невимовно різниться від усіх облич, що я абикколи бачила.

У своїй подобі Равінгера він має химерний вигляд через плазучі темні прожилки, що тінями виграють на його шкірі, а найбільше їх приховано під його щелепою. Цікаво, як далеко простягаються ці прожилки. Цікаво, *для чого* вони.

Втім, навіть із такими відмінностями в ликах Ріпа та Равінгера є й подібні риси, котрі я мала би вловити. Тільки-но король увійшов до

кімнати, я мала вчути, хто він такий. Зелені чи чорні очі, шипаста чи гладка шкіра, загострені вуха чи рівні, я однаково мала впізнати.

Обидва лики напрочуд прегарні та позаземні, з будь-якою барвою очей, — вони дивляться на мене з тим же запалом, що зазвичай.

— Набутий прийом, — просто відповідає він. — Щодо інших, то вони видять лиш те, що їм велять бачити, вірять тому, в що їм велять вірити. Одначе не мені це тобі товкмачити, правда ж? Мідас роками пожинав плоди чужої сили, — презирливо відзначає Ріп. — Якого чорта ти дозволила всім вірити, що саме його дотик несе силу золота, коли весь час ця сила нуртує в тобі?

Я мало не закочую очі від дратливого замішання.

— Ти жартуєш? Я була *рада* це приховати. Коли золото вперше заструменіло з моїх пальців, я збагнула, що вскочила в халепу. Знаєш, що люди ладні робити з дівчиною, яка має силу обертати все в золото? — Я скрушно хитаю головою, проводячи втомленою рукою по чолю. — Ні. Цей світ достатньо з мене взяв.

Взяв, скористав... і це лише за те, що я мала вигляд позолоченої дівчини. Мені навіть уявити лячно, що на мене б чекало, якби я не наживала звідти п'ятами. Якби я була в Дерфортській гавані тоді, коли в мені пробудилася сила, все обернулося б для мене більшим лихом, і я довіку б не втекла. Мене аж дроз сіпає на одну лиш думку про це.

Шипи на спині Ріпа згортаються, мов кулаки, а неясний вираз тінню пробігає його лицем.

— А зараз? Тобі досі кортить ховатися, Аурін?

Мої золоті очі витримують його погляд.

— Не питай мене про це.

— Чому ні? — з викликом цікавиться він.

— Бо ти хочеш почути мою правду з хибних причин. — Смуток сотається в мою шкіру, розпука облягає хламидою плечі. — Ти хочеш, щоби я припинила ховатися, для того, аби занапастити Мідаса.

Його мовчання і неспромога спростувати мої слова красномовно доносять істину.

Спершу Мідас, тепер він. Я хочу драпонутися якнайдалі від усіх триклятих королів Ореї та сховатися там, де жодному з них не вдасться мене віднайти. *Скільки ще мені терпіти?*

Стає щедалі важче стояти тут, дивитися йому в очі й відчувати той нищівний розпач, що ятрить мені серце.

— Я хочу, щоб ти пішов, Ріпе, — повторюю я, сподіваючись, що цього разу він мене дослухається.

— Я сказав тобі, можеш іменувати мене Слейдом.

— Ні, дякую, — швидко даю я відкоша, тішачись миттєвим спалахом розчарування в його очах. — Одначе навзамін зроблю вам реверанс, ваша Гнійлива Величносте.

Він спідлоба зиркає на мене.

— Гаразд. Я піду. Якщо ти скажеш мені дещо.

— Що? — питаю притьмом.

Ріп схиляється так, що наші обличчя опиняються прямисінько одне проти одного, та й так близько, що я відчуваю тепло його тіла.

— Чому ти лементувала?

Я кліпаю очима, захоплена зненацька його запитанням.

— Я... я не лементувала.

Судячи з виразу його обличчя, моє спантеличене бурмотіння не переконало його.

— Гм-м. Може, мені взяти перо та папір, аби вести облік брехні між нами?

Падлюка.

— Ти щось плутаєш. Ти не чув мого лементу, — брешу я, хоча серце так сильно гахкає у грудях, що я можу тільки сподіватися, ніби він те не чує.

Власне кажучи, я скидалася на загнану тварину у клітці, ладну роздерти двері нігтями, доки стражі тримали мене замкненою в цій кімнаті, проте наразі я не збираюся зізнаватись. Принаймні не йому.

Ріп поблажливо зводить брову.

— Справді? Значить, мені наверзлося, як ти волаєш, благаючи, аби тебе випустили?

Дідько.

Зі шкіри пнуся, аби ніяк не виказати свого замішання на обличчі, а насамперед коли він так близько.

— Може, та потворна гілчаста корона на твоїй голові спричиняє вади слуху.

На превелику досаду мені, він вищиряється. Ненавиджу себе за те, що від цього вищиру мій живіт спурхує птахою.

Попри те, що ми стоїмо майже впритул, Ріп схиляє голову, змушуючи мене затамувати подих. Він поглинає собою увесь простір

покою, розганяючи кров у моїх жилах, що ніби собака рветься з ланцюга.

Майже ніс-у-ніс він нахиляє свою голову, а я свою підводжу. Ми прикипаємо очима одне в одного у вирі змішаних емоцій, написаних у наших поглядах, без надії абиколи їх розтлумачити.

Що за слова таяться у глибинах безмовних, буремних очей цього чоловіка? Чому мені здається, ніби мене розкраюють зсередини? Він має наді мною владу, що не має нічого спільного з його аурую, а пов'язана вона лише з тим, як мої очі впиваються в його губи, коли він вдихає повітря.

Він обдаровує мене отим своїм дразливим вищиром.

— М-м. Мене тішить твій гнів, Жар-пташко. Якщо тільки він не спрямований на мене.

Я розтуляю рота, ладна вишпетити його, але перш ніж устигаю вимовити бодай слово, він простягає руку й бере одну з моїх стрічок, од чого я застигаю на місці з тремким щемом у серці.

Ми обоє розглядаємо стрічку, яку він тримає, і коли він ніжно погладжує її шовковисту золотаву довжину, в мене аж дух переймає.

Стрічка немовби муркоче й злегенька тремтить між подушечками його пальців. Дрож пробігає й рештою стрічок, усі вони млосно спадають від полегкості, наче так само відчують його дотик.

Мурашки обсипають мені руки, доки він далі пестить її, втихомирюючи таким робом, чого я ніколи від нього не очікувала.

Я мушу її висмикнути. Мушу відступити. Мушу зробити все, аби віддалитися од нього. Втім, я не роблю цього. Не роблю, хоч і сама до пуття не розумію, чому.

Його близькість і його погляд туманять мені голову. Я не можу доладно мислити, відчуючи на своєму обличчі його подих і ледь відчутний дотик.

Коли він відступає, мені стає легше і важче водночас. Натомість намагаюся знечулитися. Я мушу пам'ятати, хто він такий і на що здатний. Зараз як ніколи маю бути насторожі.

— Ти завше маєш тримати їх подалі, — жебонить він, і чомусь клята сльозина набігає мені на око.

Мені не до вподоби почуття, що нуртують всередині мене. Я волюю не послабляти запал свого гніву, щоби з його поміччю відштовхнути Ріпа. Повітря між нами гущавіє, ніби ми проминули крайку дерев

і заглиблюємося далі в ліс, який так заріс гілляччям та чагарниками
ожини, що несила продертися без подряпин крізь ті нетрища.

Величезним зусиллям волі мені вдається відкашлятися
і прошепотіти:

— Іди, Ріпе. Будь ласка.

І враз лице йому немов застилає поволока, і мить, в якій ми вже були
розчинилися, розсіюється. Він відпускає мою стрічку, а вона відразу ж
прив'ядає, ніби квітка, хиличись до землі з безмовним скорботним
зітханням.

Коли Ріп відступає, я вчуваю водномить полегшення і втрату. Втім,
я силкуюся вгомонити свої розбурхані почуття.

Ріп розтуляє рота, ніби хоче зробити якусь заувагу, але й одразу
стуляє, схиляючи голову, ніби щось чує.

Я враз нашорошую вуха.

— Що?

— Гм-м, здається, наразі я не можу піти.

— Чому ж ні?

Він знову осоружно вищиряється, але вже не так, як раніше. Цей
оскал зловісний... та водночас мовби грайливий, і тому проймає мене
жахом.

— Тому що сюди мчить твій золотий король. Гадаю, я залишуся його
привітати.

Розділ 2. Аурін

Мої очі мимохідь вибавляються.

— *Що?* Мідас повертається?

Ріп зводить брову.

— *Що не так, хіба це тебе засмучує?*

Я у відчаї стискаю губи. Якщо Мідас уже прямує сюди, я втратила свій шанс на втечу.

Хоча, щиро кажучи, здійснити це було майже неможливо. Я мала б вельми досконало знати кожен закопелок цього замку, і мені випало б неабияке щастя, якби вдалося вийти звідси без Мідасового відома. Навіть якби мені дивовижним чином поталанило вислизнути, вихід його нишпорок на мій слід виявився б лише питанням часу. Мідас нізащо не дасть мені вивільнитися з-під його влади.

Я в пастці. Загнуждана сидлиця.

— Ти маєш піти *негайно*, — наполягаю я.

На превелике зло мені, Ріп лише глипає на мене, не зрушаючи з місця.

— Чому?

Я отетеріло лупаю очима.

— Бо якщо Мідас знайде тебе тут...

— *Що він зі мною зробить? Оберне в золото?* — глузує Ріп із мстивим блиском в очах. Звісно, він цілком задоволений собою, а чому б і ні? У нього в руках найсокровенніша таємниця Золотого короля.

В мені зростає напруга.

— Не...

Він дарує мені облудливу посмішку.

— *Перепрошую, доведеться мені змінити личину.*

Не встигаю я зібрати волю в кулак, як його сила вихлюпує назовні, а мені враз млоїть шлунок. Я припадаю до дверної лутки, ледь стримуючи нудоту перед розбурханою магічною силою, що вже торує собі шлях на волю.

Ріп знову починає перероджуватися, і я споглядаю, як розгладжуються його загострені риси. Його шпичасті вуха фейрі закруглюються, гострякуваті вилиці згладжуються, а сіра луска зникає.

Ряд коротких шипів над бровами зникає в змиг ока, як і ті шипи, котрі допіру стирчали на його руках та спині.

Коли Ріп щезає, навзамін постає король Равінгер, що двигтить всім тілом від переродження. Роздаються мускулясті плечі, а під шкірою перевертня зринають темні підступні прожилки. Вони повзуть вгору, тягнуться до його щелепи, ніби коріння, що вишукує благосного ґрунту.

Мій шлунок млоїть у корчах. Одначе перш ніж мене занудить, його сила згасає, забираючи із собою нудоту. Моє тіло тремтливо розпружується від полегкості, коли я глипаю на нього.

Його перевтілення добігає кінця, і коли він знову розклепує повіки, знайомі мені чорні очі зникають. Натомість я бачу глибокі зелені райдужки гнилого короля.

Відверни очі, наказую собі.

Мушу відвести погляд, адже щоразу, коли наші очі стрічаються, мій живіт згортається й у грудях щемить, і здається, що я зовсім не знаю цю істоту.

Моє серце знову нещадно стугонить, але не знаю, чи то через застосування сили, чи то через нову маркітну подобу, — король Равінгер страхає мене. Дивно, як він, втрачаючи луску та шипи, стає набагато жаскішим.

Не до душі мені ця його машкара. Скільки б я не нагадувала собі, що це лише Ріп, він видається мені геть чужим. Незнайомець, якому мені не стає духу довіряти.

Мій трепет змінюється на ляк, я розвертаюся і, шпортаючись, прошкую в Мідасову спочивальню, воліючи відійти якнайдалі від незнайомої істоти, воліючи *втекти*.

Але ступивши лише пару кроків, перечіпляюся об щось на підлозі. Я встигаю схопитися і не впасти сторчголов, збагнувши, через що я перечепилась, — тіло.

— О Великі Небожителі... — Я підношу руку до рота, коли з острахом скидаю оком вниз на тіло людини, розпростерте коло моїх ніг. Очі стража склеплені, а щелепа відвисла. Золотий панцир на його грудях блищить, а під ним — зсохла й посіріла шкіра. Мовби зірвана з грона й кинута на землю виноградина, що зморщилася на сонці.

Перестрибую зором із цього на інше тіло — ще одного охоронця подібного вигляду. А відтак ще одного, і ще, і ще.

Притлумлений зойк вихоплюється з мого горла, у вухах дзвенить од крижаних ланцюгів моторошного видива. Проте мені несила відвести погляд од розпластаних трупів, од висхлих очей із навіки застиглим у них жахом. Не можу відвернутися од потрісканих та облущених губ та запалих щік.

Ось... ось на що здатен Равінгер.

Однієї миті всі ці стражі були живими людьми, а наступної стали висушеними до цурки шкірками.

Відчуваю, як мої груди обривисто здіймаються й спадають, але як би зчаста я не вдихала, мені бракує повітря, адже голову прохромлює лиха думка.

Чи зробила б я те саме?

Якби сонце не сіло, а мій золотий дотик досі мав силу, якби я зуміла виламати ті двері, чи стала б я тією, хто звів їх зі світу, замість Равінгера?

Відчуваю, як сльози ріжуть очі. Мабуть, поволока сліз — то єдиний щит, яким боронить мене власне тіло, хоча це не надто допомагає.

Допомагає тільки, коли Равінгер постає переді мною, затуляючи все те гидомерзне страхіття. Веду очима вгору його тілом, допоки не стрічаю його погляд. Зелені очі ковзають моїм обличчям, немов пара над гарячою водою.

— Тобі треба дихати, Аурін.

— Я дихаю, — кидаю я.

— В тебе ядуха і ти задихнешся, якщо й далі провадитимеш у цьому дусі, — спокійно зазначає він. — Хіба ти ніколи не бачила смерті, позолоченої твоєю силою?

Гірко вишкіряюся.

— Я бачила багато смертей.

Старі заяложені спомини зринають один за одним. Я стрічала смерть тієї ночі, коли мене викрали з дому, і відтоді вона йде за мною назирці.

— Ці чоловіки не заслужили такого, — промовляю я, згорьовано змахуючи сльозу, що наvertsається з-під моїх вій.

— Не згідний. Вони утримували тебе проти твоєї волі.

Я зблискую очима.

— Вони просто виконували наказ. Робили те, що їм звеліли. — В голові зринають речі, які мені наказували робити. — Я не хотіла... — Ненавиджу свій голос, за те, що він затинається. — Такого.

Мене душить почуття провини, що немовби розростається в тиші.

— Твої золоті очі, вони такі виразні, — мурмоче Равінгер. — Одної миті вони палають ненавистю, а наступної — душевним теплом.

Його лісисто-зелений зір прикутий до мене, та коли він здійсмає руку, я мимохіть здригаюся. Він застигає і сурмиться через таку реакцію.

— Я не завдам тобі кривди, Жар-пташко.

Вираз мого обличчя говорить йому, що він уже завдав.

Стиснувши щелепу, він повертає руку, ніби у ній незрима ручка.

Темні прожилки його сили мляво зміяються довкола шкіри його долоні, обплітаючи пальці, ніби плазучі ліани.

Я знову вчуваю його силу, подібну до вітерця. Готуюся до нудотного спазму, але все минає. Цього разу не накочує хвиля гнилісної млості.

Магія втягує повітря, ніби яка примара хапливо наповнює легені.

Я не стенаюся, не задихаюся і не зомліваю. Мене не нудить.

Натомість довкруг нас вирує енергія, і всі мої стрічки розтягуються, а по спині повзуть мурашки.

Зненацька в кімнаті вибухає кашель, а я сполохано підстрибую, обертаючись на звук.

— Що...

Розпластані довкола мене стражі воскресають та сідають, розтинаючи повітря сухим кашлем, наче деручи по горлу наждаком, і тяжко сапають через потріскані губи.

Вибалушеними очима зиркаю на Равінгера.

— Як ти..? Я гадала, вони мертві!

Він знову опускає руку, і прожилки зникають із його долоні.

— Були б мертві, якби я зачекав набагато довше. В гниюче тіло можна знову вдихнути життя лишень через такий відтинок часу.

Я блимаю очима і причмелено хитаю головою, доки солдати спинаються на ноги. Вони геть-чисто збиті з пантелику, мають такий вигляд, ніби щойно зазирали в очі Смерті і сумніваються, що їм вдалося перетнути межу й повернутися до життя.

— Ти просто... ти... чому? — запитую я із затамованим віддихом, ані бельмеса не розуміючи.

Равінгер не встигає надати мені відповідь. Двері спочивальні зненацька прочиняються, уриваючи нас.

У дверях рвучко спинається Мідас. Його золотава туніка та штани мерехтять у сутінковому світлі, від чого його медово-біляве волосся

видається ще світлішим. На його обличчі неабиякий подив, коли він оглядає кімнату, і його смаглява кутаста щелепа стискається. Він розглядає охоронців, що досі хилитаються в намаганні виструнчитися, а затим його погляд падає на мене. Коли він помічає Равінгера, що стоїть поряд зі мною, його обличчя сповнюється люттю.

— Що це означає? Якого біса ви робите у моїх особистих покоях? — Я заледве впізнаю голос Мідаса через відтінок люті. Він крокує вперед і спиняється коло мене, хоча його карі очі прикуті до гнилого короля.

Равінгер, схоже, анітрохи не збентежений гнівом Мідаса. Насправді він дивиться на Мідаса з потішеною нудьгою. Либонь, він не лише набув іншого вигляду, а й за частку секунди переінакшив свою вдачу. Навіть його жести змінилися. Равінгер має задирливий і розслаблений вигляд, а чорні брови призведені з виразом шляхетським і глумливим воднораз.

Шипи, лусочки та зловісний полиск здиміли. На їхньому місці — перекривлений рот, корінчасті прожилки на його шкірі та скошена корона на голові. Не дивина, що іншим людям не зринає на думці ототожнювати одного з іншим.

— О, хіба це не мої гостьові покої? — відповідає Равінгер, із награним здивуванням роззираючи кімнату. — Помилився.

— Ти збіса пречудово знаєш, що не твої, — чвиркає Мідас. — І якого небесного дідька ти зробив із моїми стражами?

Чоловіки досі відкашлюються, але принаймні їм уже вдається триматися на ногах, навіть із виглядом, ніби по них прокотилася смерть.

— О, з ними? Я їх трохи підгноїв.

Мідас полотніє:

— Ти... *ти що?*

Я нашорошено спостерігаю за ними обома, начеб устрягла між двома непоступливими скелями.

Равінгер здвигає плечима.

— Зараз із ними все гаразд. Трохи їжі та відпочинку — і будуть здорові як коні.

Я навіч учуюю гнів Мідаса так само чітко, ніби бачу кипіння в його карих очах.

— Це вияв агресії.

Зелені очі зорять на Мідаса, ніби простромлюючи його списом.

— Якби це була агресія, ти б уже знав напевне, — холодно відказує Равінґер, а його зневажливий вираз обличчя змінюється на щось набагато жорстокіше.

Мої груди стискаються, і я перестрибую очима з одного на іншого. Якусь мить Мідас мовчки закипає люттю, а відтак переводить погляд на прочинені двері клітки — двері, які тепер сяють золотом.

— Що моя улюблениця робить наодинці з іноземним королем? — вимагає він відповіді у стражів.

Не знаю, як таке може бути, позаяк їхні крейджані обличчя неймовірно страхітливі, але стражі в обладунках мовби ще дужче полотніють. Кілька з них нервово і шпарко позиркують в мій бік, а мій шлунок наче летить у провалля.

Вони бачили. Бачили, як двері у клітку стали золотими. У нападі гніву я ляснула по них долонями, силкуючись вирватися на волю, і все позолотила, свідками чого стали стражі. Мідасове чоло потьмарюється, а очі темнішають, коли він розуміє, що вони, вірогідно, побачили.

Дідько.

— З іноземним королем? — устряє Равінґер, вдаючи, що йому не втямки. — Мідасе, ми лише кілька годин тому підписали угоду, хіба забув? Ми з тобою тепер союзники, — каже він з оскалом.

— І ось ти тут, у моїх покоях, зуживаєш свою силу проти моїх стражів і стоїш поруч із моєю улюбленицею там, де не маєш права бути! — рявкає Мідас. — Ми з тобою добре знаємо, що ти не міг переплутати свою кімнату із цією.

Мідас не любить, коли його ловлять на гарячому. Будучи призвідником, він прискіпливо підступає до втілювання своїх намірів. Позаяк Равінґер потрапив у його особисті покої, Мідас перебуває під загрозою, як загнана у глухий кут жертва. А він небезпечний, коли відчувається загнаним у кут.

Равінґер роззирає кімнату, примічаючи постіль, камін, балкон, — усе зі знудженою байдужістю.

— А може статися, що ти помиляєшся. Може, я справді схибив, переплутавши цей покій зі своїм, і загноїв твою охорону, бо думав, що ти намірився влаштувати на мене засідку.

Згук, схожий на гарчання, вихоплюється з Мідасових грудей.

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ